

POSLEDNÍ FORBÍNA VOSKOVCE A WERICHA

Foto © Karel Kolář

Z OBSAHU:

VOSKOVEC + WERICH
FLAMENGO
DAVID DEYL
VÁCLAV NECKÁŘ
IVAN MLÁDEK
JANÁČKOVO TRIO

Supraphon vydal dosud nepublikovaný záznam z posledního setkání **Jiřího Voskovce a Jana Wericha**, které se uskutečnilo ve Vídni v roce 1974. Po 38 letech se k nám dostává jejich vzkaz budoucím generacím!

Na podzim roku 1974 se ve Vídni, v domě mecenáše Herberta Turnauera, sešli na tři týdny druzi, přátelé, divadelníci, myslitelé, komici, herci, spisovatelé a maximální navrháči slávy Osvobozeného divadla, kamarádi Jiří Voskovec

KUŘE V HODINKÁCH SLAVÍ 40 LET OD VYDÁNÍ

Kapela **Flamengo** vznikla v roce 1966 díky iniciativě bubeníka **Přemysla Černého**. Ve skupině se vystřídal několik sólistů – **Petr Novák, Viktor Sodoma, Karel Kahovec**, či **Petr Sedláček**. Na začátku sedmdesátých let se ustálilo vůbec nejsilnější složení v historii této kapely: **Vladimír Mišík, Ivan Khunt, Pavel Fořt, Jan Kubík, Vladimír Kulhánek a Jaroslav Erno Šedivý**.

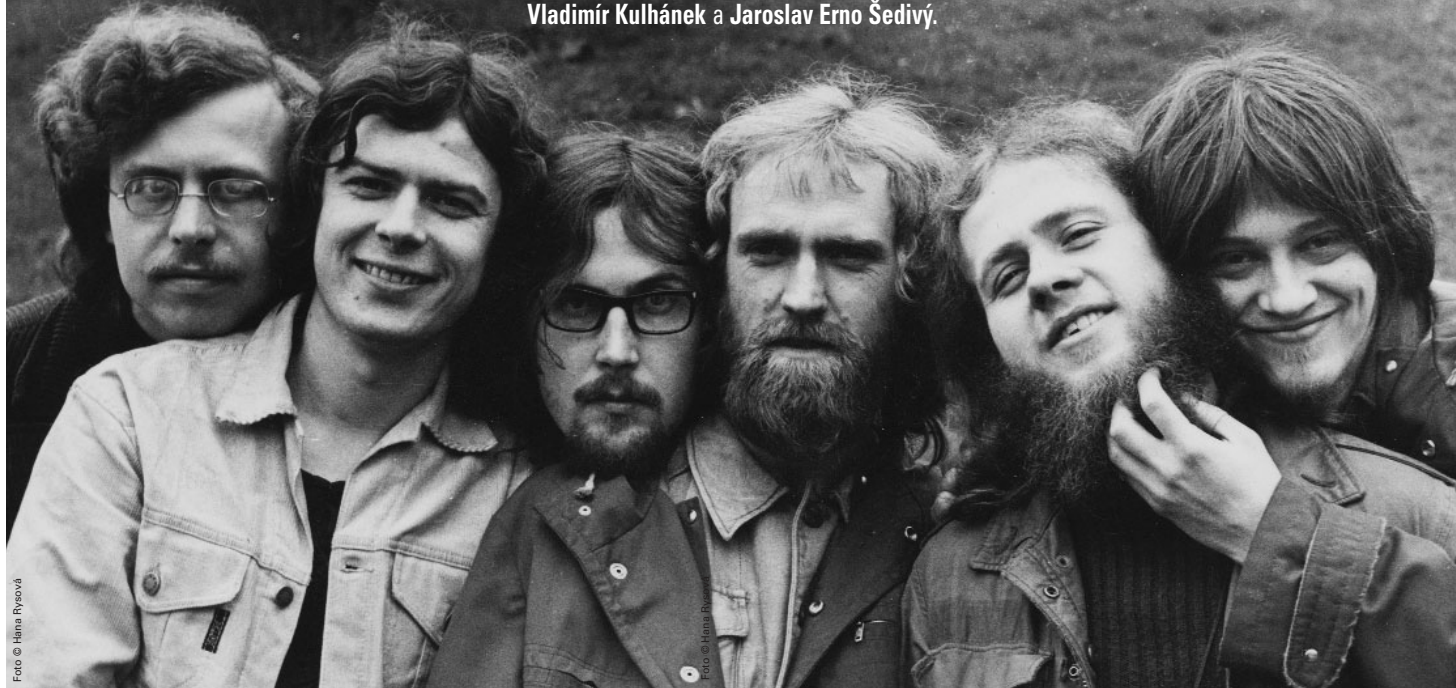

Foto © Hana Rybová

a Jan Werich. Čtyři večery svého pobytu věnovali u magnetofonu nahrávce vzpomínek, vyprávění a upřesňování důležitých okamžiků svého života. Patnáct minut z tohoto vzpomínání již vyšlo před mnoha lety (1975) v USA na LP. Relativně vzato, nyní, po 38 letech vychází tento záznam téměř kompletní na 2 CD. Unikátní rozhovor je o to cennější, že V+W se zde setkali naposledy osobně. Zásadními tématy této jejich „poslední forby“ jsou vzpomínky na mládí

a studia na tzv. Křemencárně, Werichovo totální zklamání z nemožnosti cokoliv v době normalizace v Čechách publikovat a jakkoliv se uplatnit, vzpomínky na Jana Masaryka a Julia Fučíka a radost z toho, že fenomén, zvaný Osvobozené divadlo, oslovuje i další generace mladých lidí, kteří znají z paměti předscény, písničky, i celé pasáže z her slavné dvojice. V bookletu jsou otisknuty statě tří autorů. Majitel záznamu Karel Kolář zajímavě popisuje historii setkání, novinář František Cinger

doplňuje podrobnosti a publicista Jiří Černý takto glosuje: „Čist Voskovec a Wericha je duševní potěšení. Slyšet jejich hlasy je však přímo tělesná rozkoš... Přátelství Jiřího a Jana překlenulo i oceán a jejich dvojhlas nevyschnul dodnes.“ František Cinger končí svůj text prohlášením: „S o to větší pozorností naslouchejme jejich vyprávění, které činili s vědomím, že může jít o vzkaz budoucím generacím. O odkaz nám i našim potomkům.“

SU 6164-2

Právě v této sestavě, pro rock velmi těžké době začínající normalizace, Flamengo již na koncertech zpívalo písničky z budoucího alba „Kuře v hodinkách“, avšak celé v angličtině. Téměř jako zázrakem se podařilo producentu Hynku Žalčíkovi dohodnout nahrání. Podmínkou však byly české texty. Volba padla na Josefa Kainara, který během několika dní dodal texty, které naprosto dokonale doplnily hudební sílu jednotlivých skladeb. Josef Kainar se vydání alba v roce 1972 již nedožil, ale nejen tímto albem se zasloužil o výraznou

kvalitu české, (nejen) rockové a jazzové muziky. Je autorem všech textů alba s jedinou výjimkou „Stále dál“, která je dílem Hynka Žalčíka.

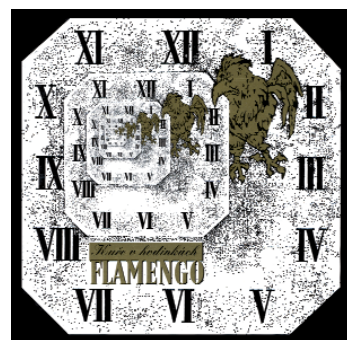
Konstelace hvězd při natáčení alba v roce 1971 byla natolik příznivá, že vzniklo dílo, které je dnes považováno za nejlepší české rockové album historie. Album se začalo natáčet 20. prosince 1971 ve studiu v Dejvicích. Na vinylové desce vyšlo v roce 1972.

24. února tohoto roku vychází jubilejní edice **KUŘE V HODINKÁCH**. Nabídne původní album a přidane

bonusové písně „Každou chvíli“, „Týden v elektrickém městě“ a „Kuře v hodinkách“ (alternativní singlovou verzi).

Zcela zásadní je nový remastering z původních pásek, který na rozdíl od minulého vydání umožnil „vytěžit“ maximum z originální nahrávky pro CD.

Zároveň bude i mimořádný a výpravný booklet (autor Karel Haloun) s kompletem textů, jež bude obsahovat také zcela neznámé nebo nikdy nepoužité fotografie kapely.

SU 6069-2

NOVÝ VIDEOKLIP DAVIDA DEYLA ROZPOHYBOVALA ENERGIE TISÍCŮ FANOUŠKŮ

David Deyl vydal ke konci loňského roku své druhé album. Pod názvem Zásah vyšlo u Supraphonu. Prvním singlem, který byl vybrán pro rádia, je písnička Lež a nech si lhát. Jde o autorskou věc Davida Deyla s nápaditým textem Xindla X. V těchto dnech tato písnička dostala vizuální ztvárnění v režii Janka Rubeše a Lukáše Veverky, kteří využili speciální technologii spojující obraz sestavený z 5590 fotek a klíčovaného videozáznamu, na kterém se podíleli kameramani Roman Hádl a Honza Míkulka.

„Snažili jsme se o formu videoklipu, do kterého bychom mohli zapojit co nejvíce příznivců Davida Deyla. Řešení jsme našli v rozdělování fotek mezi stovky fanoušků. Nejdříve bylo potřeba natočit základní video na text písně Lež a nech si lhát. Natáčení proběhlo klasickým způsobem na greenscreenu a v postprodukcii byla následně vložena do pozadí typografická animace. Každý frame jsme vytiskly jako fotografii na tiskárně. Jak se jednotliví fanoušci nechali s fotkou Davida zachytit, už bylo jen na jejich odvěze a fantazii.“ upřesňuje režisér Janek Rubeš.

Fotografie od fanoušků nebyly záměrně barevně upravovány, ani se neretušovaly. Různorodá kvalita dodaných snímků vytváří nezaměnitelný charakter celého spotu.

Výsledkem tříměsíčního maratónu je živé video, které je nabitě energií hudby milovníků lidí, kteří ve svých rukou animují výsledný tvar videoklipu.

„Jsem potěšený, že můj videoklip byl realizován novou technologií, kterou doposud u nás nikdo nepoužil. Realizační tým se věnoval animační práci skoro tři měsíce. Věřím, že vizuální podoba písničky zaujme stejně jako hudba samotná.“ dodává David Deyl.

SU 6054-2

Foto © Lenka Hatašová

VÁCLAV NECKÁŘ NATÁČÍ NOVÉ ALBUM

Nové písně vznikají v autorsko-producentském tandemu **Dušan Neuwerth** a **Jaromír Švejdlík**

Václav Neckář pracuje na novém studiovém albu. Pro všechny pochybovače: nejde o komerčně vypočítavý následek nečekaného ohlasu písně „Půlnoční“, natočené se skupinou Umakart.

Její členové Jaromír Švejdlík a Dušan Neuwerth totiž měli už v roce 2010 poměrně jasnou představu o sadě skladeb pro umělecky i osudem mimořádného Václava. Těsně před sedmdesátkou, po několika dekadách popové kariéry, ale také po mozkové příhodě, dramaticky komplikující jeho lidskou i uměleckou existenci.

První testovací song se stal obrovským překvapením jako součást

soundtracku k filmu Alois Nebel, ale především jako domácí největší (nejen) podzimní hit loňského roku. Nyní je k dispozici dalších devět demosnímků skladeb, spojujících dva věkově, hudebně i sociálně odlišné světy. Světy kontaktní vzájemným respektem a chutí společně nabídnout baladické písničky posluchačům tak rozdílným, jako jsou tvůrci sami.

Bratři Neckářové a jejich Bacily nemuseli znát Priessnitz a Umakart, aby vycítili opravdovost zájmu a kvalitu nabídky na spolupráci. Pánové Švejdlík a Neuwerth se nenuťili do práce na zakázku, protože

přesně tohle dobrodružství sami toužili absolvovat: "Už v průběhu natáčení písně „Půlnoční“ s Václavem nás napadlo, že bychom mohli společně natočit celé album, které jako by se rodilo z jednoho hnízda. Zkrátka aby „Půlnoční“ nezůstala jedináčkem, což by podle nás byla škoda. Václavovi se ta idea líbila a tak už od začátku loňského roku začaly vznikat další písně. V současné době pracujeme ve studiu, tak aby letos na jaře album mohlo vyjít."

Prosté melodie, obyčejná slova, minimum zvuků, maximum čistých emocí, doprovodní hudebníci generálně u názorově spojení s oběma

producenty a zajímaví hosté. Takové má být nové album Václava Neckáře, chystané na letošní duben pro firmu Supraphon.

Foto © Martin Kubica

Václav Neckář & Umakart ve videoklipu k Půlnoční

„Hned jsem věděl, že ten song je nádherný, strašně se mi líbil, ale že bude mít takový úspěch, o tom se mi ani nesnilo. Ta písnička mi šla ze srdce, je v ní všechno... Je smutná, ale je v ní víc. Také víra, naděje, těžko to slovy popsat,“

řekl Václav Neckář o písni Půlnoční.

Foto © Dušan Temíněk

FOTO MĚSÍCE: DIAMANTOVÝ MLÁDEK

V pražském klubu Limonádový Joe převzal **Ivan Mládek** jubilejní Diamantovou desku Supraphonu za 1 507 200 prodaných hudebních nosičů. Stalo se tak u příležitosti křtu 3CD Jožin z bažin a dalších 80 písní, které za posluchači poslali současní i bývalí členové Banjo Bandu a kmotr 3CD Luděk Sobota.

Foto © Martin Kubica

JANÁČKOVO TRIO PŘICHÁZÍ S NITERNOU NAHRÁVKOU SKLADEB J. B. FOERSTERA

U příležitosti vydání CD se skladbami Josefa Bohuslava Foerster a jsme si povídali s klavíristkou **Markétou Janáčkovou** s **Janáčkovou triu**. Album vznikalo ve spolupráci Českého rozhlasu a vydavatelství Supraphon.

Proč Janáčkovu triu pro své nové album zvolilo právě triu J. B. Foerster?

Foersterova triu se nám dostala do ruky poprvé před čtyřmi lety. Nejprve jsme začali hrát první triu f moll, za nějaký čas jsme přidali druhé triu a teprve později nás napadlo, že by bylo zajímavé natočit všechna tři triu jako komplet. Snažíme se uvádět i zajímavá triu, která tak často slyšet nejsou a právě Foerster měl být takovým

zpestřením. Určitou inspirací pro nás byl i úspěch f moll triu na koncertech, kdy za námi posluchači chodili s dotazem, jestli triu nemáme nahrané na CD. Jsme moc rádi, že Supraphon o tuto nahrávku, na které jsme pracovali spolu s hudebním režisérem Jiřím Gemrotem a mistrem zvuku Janem Lžičákem, projevil zájem.

Co bylo při realizaci nahrávky nejnáročnější?

Samotnému nahrávání předcházela dlouhá doba studia trií a vrátíme-li se v čase zpět ke chvíli, kdy jsme měli noty poprvé před sebou, uvědomíme si, jak se náš vztah k triím postupně proměňoval. Obzvlášť u těchto trií je důležité vědět, co Foerster v době, kdy je psal, prožíval. Vložil do nich nejniternejší bolest ze smrti svých nejbližších, maminky, sestry a syna, a proto bylo důležité najít správnou rovnováhu mezi vyjá-

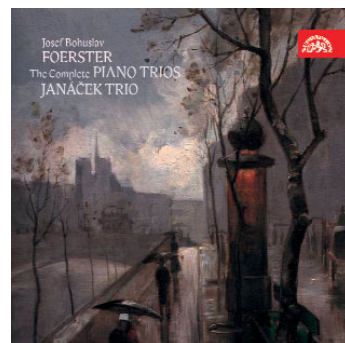
dřením nejen smutku, ale i naděje, která je z trií cítit. Foerster používá kromě dlouhých romantických ploch velmi často také plochy intimní a zamyšlené, které často přerušuje ritenuty a calandy. Vystavět triu jako celek, aniž by ztratila napětí a tah, a přitom jim ponechat svobodu a prostor pro „dýchnutí a zastavení“, bylo asi nejnáročnější částí naší práce a natáčení.

A co vás potěšilo?

Potěšující pro nás byla jak samotná tvůrčí práce ve studiu, tak samozřejmě výsledná nahrávka. Vnímáme za ní obrovské množství práce a času, který jsme triím věnovali, mnoho zkoušek, na kterých jsme hledali co nejvěrnější emoční naplnění, a odehraných koncertů, při kterých triu „žrála“. Těší nás i to, že touto nahrávkou přinášíme něco neobvyklého a vzbuzujícího zvědavost.

Janáčkovu triu je neustále v jednom kole. Co se vám v poslední době povedlo a na co se nyní připravujete?

Sezónu 2011/2012 jsme zahájili koncerty v Čechách a zájezdem do Dánska, vystoupili jsme na koncertě v Českém spolku pro komorní hudbu, na adventním koncertě České filharmonie a na 1. adventním koncertě České televize, vysílaným přímým přenosem z Břevnovského kláštera. Před Vánocemi jsme ještě stihli natočit pro Český rozhlas Suitu na paměť Jaroslava Ježka Luboše Sluky. Nyní nás čeká další zajímavé nahrávání, a sice 2. klavírní triu Jiřího Gemrota. Triu jsme si k natočení vybrali záměrně po úspěších, které jsme sklízeli na českých i zahraničních pódii s jeho Variacemi na Janáčkovu téma, které napsal přímo pro nás v roce 2007. V březnu pak odlétáme na čtrnáctidenní zájezd do Španělska a po návratu budeme pokračovat v nahrávání Nokturne Vojtěcha Jírovce, Mozartova současníka, která jsme začali točit pro Český rozhlas na konci minulé sezóny. Jde o úplně první nahrávku těchto trií, dosud ležela v archivu knihovny, a je to pro nás zase další krok stranou z vyšlapané cesty.

SU 4079-2